

регулювання / Ю.В.Деркаченко // Університетські наукові записки. – 2006. – № 1 (17). – С. 109- 112.

4. Про ратифікацію Європейської конвенції про усиновлення дітей: Закон України від 15 лютого 2011 року // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 35. – Ст. 346.

5. Про громадянство. Закон України від 18.02.2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – Ст. 65.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧИХ ПІДРОЗДІЛІВ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ: ЙОГО ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Слухач магістратури **Кримський Т.С.**

Наковий керівник: доцент кафедри управління ОВС та роботи з персоналом, кандидат юридичних наук **Пелагеша О.Г.**

Подальший розвиток демократії, забезпечення прав і свобод громадян нерозривно пов'язані з підвищенням ефективності діяльності органів внутрішніх справ, зокрема слідчих підрозділів. Саме в діяльності органів слідства найяскравіше відображається існуючий стан боротьби зі злочинністю та реальний стан захищеності прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб від злочинних та інших протиправних посягань. Більше того, слідчі підрозділи в системі органів внутрішніх справ несуть основне навантаження з розкриття та розслідування злочинів. Ефективність діяльності слідчих підрозділів органів внутрішніх справ залежить від багатьох факторів – правових, матеріально-технічних, соціальних тощо.[1, с.164]

Тільки наприкінці 90-х рр. XX ст. та у перші роки XXI ст. було проведено ряд ґрунтовних наукових досліджень з проблем організації та управління слідчими підрозділами, авторами яких були О.О. Алексєєв, О.В. Баулін, А.Г. Каткова, Г.К. Кожевников, П.В. Коляда, М.А. Погорецький, Р.Ю. Савонюк, І.М. Шопіна та ін.

У той же час в організації діяльності слідчих підрозділів органів внутрішніх справ залишилися невирішені проблеми теоретичного, організаційного і правового характеру. Необхідні для практики наукові дослідження організаційних та правових аспектів діяльності слідчих підрозділів органів внутрішніх справ, їх ефективність вивчені далеко не повністю. Таким чином, необхідність посилення боротьби зі злочинами та іншими правопорушеннями, підвищення значення і ролі в цьому процесі слідчих підрозділів органів внутрішніх справ, необхідність удосконалення правових аспектів їх діяльності обумовлюють актуальність і важливість глибокого та всебічного наукового дослідження широкого кола питань, пов'язаних з організаційно-правовими основами діяльності слідчих підрозділів органів внутрішніх справ України.[3.с.216]

Загалом, нормативно-правові акти, що регламентують службово-трудова діяльність слідчих підрозділів ОВС, можна розділити на три види: 1) міжнародні правові акти, пов'язані з правоохоронною діяльністю; 2) акти, що є базовою основою, тобто загальні акти; 2) спеціальні акти, що безпосередньо стосуються здійснення працівниками слідчих підрозділів своїх повноважень: відомчі нормативні акти у формі наказів, директив, настановлень, положень, статутів, правил, інструкцій. Загальними актами є Конституція України; [Закон України «Про міліцію»](#); Закон України «Про захист працівників суду та правоохоронних органів»; Закон України «Про інформацію»; Кримінальний кодекс України; Кодекс України про адміністративні правопорушення та ряд інших указів Президента України, Постанов Кабінету Міністрів України та інших відомчих нормативно-правових актів.

До спеціальних нормативно-правових актів належать ті, які безпосередньо регулюють здійснення своїх повноважень слідчими.

С.С. Лукаш зазначає: "В особливостях нормативно-правових актів у сфері діяльності ОВС виявляються їх власні функції. По-перше, вони покликані забезпечити повне і точне вираження суспільно-державної волі, яка стосується правоохоронної і правозабезпечувальної діяльності органів, структур та підрозділів внутрішніх справ. По-друге, вони є необхідною умовою правового регулювання службово-трудова

відносин, оскільки виступають безпосередньо формою доведення даної суспільно-державної волі до спеціально уповноважених суб'єктів. [2, с.48]. Отже, до останніх відносяться: Закон України "Про міліцію"; Закон України "Про засади запобігання та протидію корупції "; Закон України "Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину не законними діями органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду"; Закон України "Про звернення громадян"; Закон України "Про Дисциплінарний статут ОВС"; Кримінальний процесуальний кодекс України; Рішення Конституційного Суду України; постанови Пленуму Верховного Суду України; накази МВС України; спільні накази МВС та інших структур, а також: Положення про Головне слідче управління МВС України. Безумовно, даний перелік не є вичерпним.[6, с.176-183]

У листопаді 2013 року вступив в дію новий Кримінальний процесуальний кодекс України, який з однієї сторони приніс багато позитивного, а з другої сторони багато незрозумілого. Для повної ефективної роботи слідчих підрозділів Міністерства внутрішніх справ України відповідно до положень нового Кримінального процесуального кодексу потрібен час задля зрозумілого і правильного його застосування на практиці.

Як висновок варто зазначити, що на сьогоднішній час існує ряд нових нормативно – правових актів які регулюють діяльність слідчих підрозділів Міністерства внутрішніх справ, але і досі існує проблема у практичному їх застосуванні, вирішити яку буде можливо тільки через певний проміжок часу.

Список використаних джерел

1. Венедиктов В.С., Іншин М.І. Організаційно-правові засади проходження служби в органах внутрішніх справ України: Наук-практ посібник. - Х.: Вид-во нац. ун-ту внутр. справ, 2002. - 164 с.
2. Лукаш С.С. Нормативно-правове забезпечення ефективності управлінської діяльності ОВС України: Дис... канд. юрид. Наук: 12.00.07. - Х., 2002. - 192 с
3. Бандурка О.М. Слідчий - моя професія. - Х.: Вид-во Ун-ту внутр.справ, 2000. - 216 с.
4. Про Дисциплінарний статут ОВС України: Закон України від 22 лютого 2006 року № 3460-IV.

5. Маркуш М.А. Актуальні проблеми реформування досудового слідства: конституційний аспект / Маркуш Марія Андріївна // Наук. Вісник КНУВС.-К,2010.- Вип.2(69).- с.232-242

6. Фаринник В.І. Проблеми та перспективи реформування ОВС в умовах проведення „слідчого експерименту” / В.І. Фаринник // Науковий вісник НАВС.-К, 2012.- Вип.1(80).- с. 176-183.

КВАЛІФІКАЦІЯ СТАДІЙ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНУ

Курсант 206 навчальної групи **Кузьмич О.І.**

Науковий керівник: доцент кафедри кримінального права, кандидат юридичних наук **Шармар О.М.**

Питання кваліфікації злочинів попередньої злочинної діяльності є доволі актуальним, тому правильне його вирішення впливає на об'єктивне призначення покарання та інші кримінально-правові наслідки..

Науковою розробкою цієї проблеми займалися такі вчені як: Ю.В. Александров, В.К. Грищук, О.О. Дудоров, В.А. Клименко, П.С. Матишевський, М.І. Мельник, В.О. Навроцький, А.О. Пінаєв, В.П. Тихий, П.Л. Фріс, М.І. Хавронюк, Н.В. Чернишова, С.Д. Шапченко та ін.

Водночас відсутня єдина позиція щодо правил кваліфікації на стадії готування та за замаху на злочин, також залишаються невирішеними питання відмінності готування до злочину від виявлення наміру.

Метою нашого дослідження є здійснення аналізу етапів злочинної поведінки та запропонувати правила кваліфікації попередньої злочинної діяльності.

Стадії злочину – це передбачені КК, суспільно-небезпечні етапи, які істотно різняться між собою ступенем реалізації злочинного наміру, тобто характером діяння і